

A woman with her eyes closed, wearing a large, light-colored straw hat with a white band and a pearl necklace. She is wearing a light blue or teal top. The background is a soft, golden light.

Tabea
Koenigová

Nakladatelka z Paříže

Historický román z meziválečné Paříže

Tajuplná cizinka si zapálila cigaretu, aniž by odvrátila zrak od Lizzie. „Já jsem Amélie Durantová. A vy?“

„Lizzie Wellingtonová.“

„Američanka?“

Přikývla. „Z poloviny Angličanka.“

„To jsem si myslela.“ Amélie přešla bez problémů do angličtiny.

„Jak to myslíte?“

„Nosíte v sobě dvě duše. Jednu tradiční a jednu moderní. Ta druhá vás přivedla do Paříže.“ Znovu ukázala na Lizziiin turban. „Skutečně elegantní.“

„A co vám prozradila má tradiční duše?“

Améliina ústa se protáhla do úsměvu, který Lizzie nedokázala zařadit.

„Vaše plachost. Vaše pozornost. Všimla jsem si, jak všechno pečlivě sledujete.“

„Vy jste mě pozorovala při pozorování?“ ptala se Lizzie.

„Jestli ze mě pozorování dělá tradicionalistku, co jste potom vy?“

„Já nejsem ani ryba, ani rak.“ Amélie zhluboka vdechla, našpulila rty jako k polibku a po straně vyfoukla kouř. „Já se prostě ráda dívám na hezké věci.“

Lizzie pocítila zvláštní šimrání v hrudi. Na jedné straně zrudla studem a chtěla co nejrychleji změnit téma, na straně druhé musela s překvapením konstatovat, že ji to zaujalo. Dokonce velmi.

„Tabea Koenigová napsala skvělý historický román představující jednu celou literární epochu. Srdce tohoto příběhu nicméně tvoří ženská emancipace. Vynikající kniha!“

Nakladatelka z Paříže

Tabea
Koenigová

Nakladatelka
z Paříže

Historický román

Přeložila Miloslava Hnízdilová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **restně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Die Verlegerin von Paris © 2022 by Tabea Koenig

Published by Aufbau Verlag GmbH & Co. KG, Berlin, Germany

Translation © Miloslava Hnízdilová, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-789-4 (ePub)

ISBN 978-80-7625-788-7 (pdf)

ISBN 978-80-7625-314-8 (print)

*Pro Leonarda Koeniga
Za tvoji víru v tuto knihu
Za tvoji lásku
Za všechno*

1. DÍL

Únor 1921 – březen 1921

1. KAPITOLA

New York, únor 1921

Lizzie Wellingtonová se ptala sama sebe, zda pocit, že dělá něco nepatřičného, konečně zmizí, jakmile její loď vypluje, nebo jestli na ni teprve pak plnou vahou dolehne, protože už nebude cesty zpět.

Ještě měla možnost se vrátit. Upustit od svých úmyslů a nechat všechno při starém. Nikdo by se nedozvěděl, co chtěla udělat. Všechno by se vrátilo do zajetých kolejí. Bylo její utrpení skutečně tak zlé? Nebo bylo egoistické myslet jen sama na sebe?

Tohle přemítání ji dohánělo k šílenství. Jen stěží dokázala klidně stát. Bodavá bolest hlavy se šířila z čela až do zátylku a tlačila jí na oči. Pokaždé, když spatřila někoho, kdo se podobal jejímu manželovi, lekla se.

Aby se její nejisté ruce mohly alespoň něčeho chytit, zapálila si chesterfieldku. Nadechnout se, vydechnout. V krku cítit příjemné škrábání, vrátit se do přítomnosti, přestat přemýšlet. Pomalu se jí vracel klid. Pohled nyní zaměřila na své okolí.

Bylo zimní ráno, v němž každý nádech pánil v plicích. Nad přístavem se vznášel modrošedý opar, podobný ledovému oblaku, který se do člověka zakusuje ostrými zuby. Tenhle svíravý chlad přišel Lizzie vhod. Zima osvěžila jejího ducha. A bdělý rozum

teď potřebovala víc než cokoli jiného. Rychle dokouřila cigaretu. Hodila nedopalek do moře a očima sledovala jeho klidný let. Když se svým rozbouřeným žaludkem opřela o zábradlí za oceánské lodi *Olympic*, zmocnila se jí lehká nevolnost. Těsně kolem ní se tlačili cestující, většina z nich vzrušeně hovořila, žasli nad nádhernou lodí nebo hledali svou kajutu.

A Lizzie? Z paluby naposledy přehlédla panorama New Yorku. Dnes ráno necítila zdejší kouzlo neomezených možností, jak se s oblibou říkalo. Mrakodrapy se jako náhrobní kameny tyčily v mlze, která spolkla jejich vrcholy. Vycházela z nich jakási hrozba, symbol toho, jak se Lizzie již tři roky cítila: přehlížená a nedoceněná. Nikdy si tu nepřipadala vítaná nebo doma.

Zatímco si prohlížela přístav a naslouchala kakofonii křičících obchodníků a dělníků v docích, přivanul k ní oblak směsi pachů ryb, mořské vody, železa a výfukových zplodin. V tuto denní dobu panoval v přístavu největší ruch. Tahaly se bedny, vykládal náklad, svinovala lana. Bylo třeba vyložit zboží a potraviny pro milionovou metropoli. Den za dnem, týden po týdnu, rok za rokem vykonávali dělníci v docích svou práci. Nepřetržitost, která v sobě měla něco utěšujícího. Nezajímala je mladá žena na lodní palubě, která se pevně zachumlala do jemně vyšívaného drahého pláště a odvážela z Ameriky své srdce rozřezané střepy zničených snů. Pokračovali ve svých životech, jako by Lizzie nikdy neexistovala.

Myslela na dopis, který nechala svému manželovi Martinovi na římse krbu v jeho pracovně. Doufala, že si ho přečte, teprve až je budou dělit stovky námořních mil. Avšak s každou další uplynulou minutou tato naděje slábla. Loď měla vyplout již před hodinou. Zpoždění vzniklo zdlouhavou zdravotní kontrolou cestujících. Španělská chřipka ustala teprve před několika měsíci a návratu pandemie se všichni snažili všemožně zabránit, opatření byla proto přísná, především když lidé cestovali na jiný kontinent.

Co by se stalo, kdyby se dopis dostal Martinovi do rukou dřív a on už by byl na cestě sem? Netruchlil by jako manžel, který má zlomené srdce, protože to by musel nějaké mít. Lizzie spojovala

s manželem řada věcí, které byly v jejich společenských kruzích ceněné; majetek a vážnost, láska však ne. Pokud by jí byl vůbec schopen, pociťoval by ji spíše ke svému rychlému autu a krátkým sukním dam z jistých provozoven.

Ale zuřil by a udělal by všechno, co je v jeho moci, aby Lizzie zabránil v jejím záměru. Byla jeho žena, jeho vlastnictví. Obava, že by mohl zabránit odplutí lodi, vyvléct ji ven a odvézt zpátky do jejich městského domu na Park Avenue, nebyla planá. Lizzie věděla, čeho je schopen, jak daleko dokáže zajít. Martin Goldenbloom, který jako představitel již čtvrté generace řídil jedno z největších impérií v železniční dopravě Spojených států, se neopouští.

Všechno se v ní stáhlo, když si uvědomila nejen důsledky svého rozhodnutí, nýbrž i nadcházející setkání se svou matkou. Lady Alice Wellingtonová ve své aristokratické rodině netrpěla žádná provinění. A rozvod se rovnal společenské smrti. Byla to ona, kdo zaranžoval tento sňatek, a byla tudíž za jeho ztroskotání zodpovědná. Zklamání, domluvy, výčitky... Lizzie bude vystavena otázkám a bude muset strpět urážky a rady nepřiměřené svému dospělému věku.

Náhle se na nábřeží přiřítíl studebaker. Tak rychle, až pneumatiky zakvílely. Krátce nato zastavil na molu. Lizzie vynechalo srdce. Krvavě rudý lak byl nepřehlédnutelný. Vůz jejího manžela.

Okamžitě o krok ustoupila a srazila se s jedním cestujícím. Rychle sklopila hlavu, aby jí šedomodrý klobouk zakryl obličej a mohla stranou pozorovat Martina, který se soustředěním jestřába propátrával loď.

Jen jeho ješitnosti a s ní souvisejícímu přesvědčení o jejím postavení vděčila za to, že ji přehlédl. Protože jeho hledání se omezilo na přední palubu první třídy, ne na tu na zádi, blízko záchranných člunů, kde stála. Žádnému Goldenbloomovi by nikdy nepřišlo na mysl cestovat druhou třídou. Ale Lizzie už nebyla Goldenbloomová, ne, pokud bude po jejím.

Konečně zazněla lodní siréna. Leknutím sebou šklubla a chytla se za hrud. Přístavní dělníci odstranili nástupní lávky, uvolnili

lana a dali znamení k odplutí. Když začaly pracovat turbíny, celou lodí proběhlo zachvění.

Zatímco doprovodné lodě vyváděly majestátní *Olympic* z přístavu, Lizzie zatajila dech. Kolem ní panoval jásot a euforie, pasažéři mávali sněhobílými kapesníčky svým bližním – a vtom ji Martin objevil. Jako cílená střela se jí do srdce zabodl jeho pohled.

Olympic kolem něj proplouval nesnesitelně pomalu. Lizzie viděla jeho držení těla, jak se usilovně snaží ovládnout. Zuřící, vztekem planoucí oči ji propalovaly tak, až to nahánělo strach. Byla šťastná, že nestojí vedle něj.

Stálo ji veškerou odvalu vzdorovat jeho pohledu se vztyčenou hlavou. Držela ji vzpřímenou, dokud ho viděla. Ale teprve když za sebou nechali sochu Svobody a otevřelo se před nimi volné moře, spadlo z ní napětí a přestalo jí bušit v hlavě.

Milionová metropole byla stále menší a menší. Jako pitoreskní body impresionistického obrazu kolem rejdivly vlečné čluny, rybářské lodi a soukromé jachty, až nakonec také zmizely. Když se zdvihl čerstvý vítr a Lizzie spatřila nekonečné dálky oceánu, všimla si, že má obličej mokrý od slz. Rychle si osušila ledové tváře.

Teď, obklopená pouze vodou, se cítila malá a nedůležitá. Už nebyla vdanou paní, respektovanou dámou. Nyní byla jen Lizzie. Poprvé sama, poprvé volná. Veškeré přemítání, všechny pochyby a protichůdné pocity tím skončily. Od teď se dívala jen dopředu.

Opustila svého manžela, nechala za sebou New York – a nikdy se nevrátí.

2. KAPITOLA

Londýn, únor 1921

O týden později vešla Lizzie do salonu své matky v domě na Belgravia Square. Již při vstupu cítila tíhu na hrudi. Kdykoliv vešla do místnosti, kde panoval ještě původní řád, vzpomínka na staré roztržky jí vysála všechnu sílu z kostí.

Přestože chtěla být pevná a sebejistá, nedokázala proti tomu tísnivému pocitu nic dělat. Neměla pocit návratu domů, spíše se cítila jako při nepříjemné návštěvě u zubaře, kterou musí člověk absolvovat, ale raději by ji už měl co nejrychleji za sebou.

Pečlivě si vybrala šaty, byla si však jistá, že matka bude mít i přesto připomínky. Nová móda byla vhodná spíše pro androgynní tvary těla, Lizziiiným křivkám, zejména širokým bokům však nelichotila. Rozhodla se proto pro jednoduché áčkové šaty v barvě půlnoční modři s bílým límečkem a doplnila je vhodnými střevíčky od Mary Jane. Vlasy dlouhé po ramena si nechala pod kloboukem rozpuštěné. Pro moderní bob jí chyběla odvaha.

Když ji matka uviděla, jen krátce opětovala její pohled. Současně panovačně poručila personálu, aby servírovali čaj a pak je za žádných okolností nerušili. Zatímco ustrašené služebné plnily její rozkaz a pak opustily místnost, dívala se lady Wellingtonová na svou dceru bez jakéhokoliv náznaku citu.

Obklopovala ji ledová aura. Chladná noblesa, kterou povýšeně uplatňovala vůči všemu a všem. Módní tvůrce, který měl tu čest ji oblékat, na ní vydělal jmění. Nejjemnější ručně tkané látky, složitě vyšíváné hedvábí, vrstvy tylu a krajek – lady Wellingtonová se v jakoukoliv denní dobu vyžívala v eleganci a extravaganci. Lizzie ji dosud nikdy neviděla neučesanou. Vlasy si nechala zesvětlit a upravit do moderních vln. Pleť jí pořád voněla pleťovou vodou a pečujícím krémem na obličej. Slunci se puntičkářsky vyhýbala.

Kterýkoliv člověk vedle ní vypadal bezbarvě a fádně, zejména když se cítil tak neohrabaně a nenápadně jako Lizzie. Navzdory chladu a nepřístupnosti si byla lady Wellingtonová vědoma své ženskosti a vyzařovala erotickou přitažlivost, která ji po mnoho nocí utěšovala v jejím vdovském údělu.

Matčiny rty sebou škubly, neřekla však ani slovo. To by bylo stejně zbytečné, protože její pichlavý pohled mluvil za všechno.

Když Lizzie oznámila ze Southamptonu svůj příjezd, stačilo matce spočítat si dvě a dvě. Kromě toho, jak Lizzie znala Martina, určitě poslal telegram a prosil matku, aby svou neposlušnou dceru přivedla k rozumu. Lady Wellingtonová tedy měla dost času připravit si salvu výčitek, kterou se chystala na Lizzie spustit. Jakmile se zavřely dveře, vytrysklo to z ní.

„Zbláznila ses? Co sis myslela?“ Nevolí nakrčila nos a pohlížela na dceru jako na nějakého zběhlého psa, s nímž si neví rady. Z korzetu se nebezpečně klenula její ňadra. „Vůbec tu nemáš být.“

Lizziina rovnováha byla sice ještě pořád ovlivněna několika-denní plavbou, nicméně její současná nevolnost měla jiný důvod. „No, ale jsem tady. A k Martinovi se nevrátím. Odešla jsem od něj.“

„To je neuvěřitelné! Jaks jen mohla?!“

„Tak to pochop, matko! Už to prostě dál nešlo. Vdát se za něj byla největší chyba mého života.“

Lady Wellingtonová o tom nechtěla ani slyšet. Káravě zdvihla ukazováček. „Ó ne, tvoje největší chyba byla opustit ho. Vždyť ti dal všechno! Jistotu, blahobyt...“

„To pro mě nemá žádnou cenu. Newyorská společnost není nic pro mě. Ta povýšenost, očekávání a závazky... Cítila jsem se jako v žaláři. Martin a já... nedokázali jsme spolu mluvit. Žili jsme v naprosto odlišných světech.“

„V takových případech se lidé naučí jeden druhému vyhýbat a žít vedle sebe. Manželství se kvůli tomu neukončuje. Věděla jsi přesně, do čeho jdeš. Mohly jsme být šťastné, že někdo takový jako on o tebe vůbec projevil zájem. Bylo ti už téměř dvacet pět, o vhodného muže byla nouze a tvá pověst byla víc než pochybná. Ten novinář...“

„Seana z toho vynech!“ Teprve když jí přeskočil hlas a začalo ji pálit v krku, Lizzie si uvědomila, že křičí. To byla chyba. Okamžitě litovala ztráty sebekontroly.

Koutky matčiných úst projelo triumfální zachvění. Teď měla navrch.

„Ten novinář,“ opakovala, protože se striktně vyhýbala tomu, aby vyslovila jeho jméno, „tě opustil. Ztratila jsi ho. Stejně jako svou pověst, protože ses s ním spustila.“

Lizzie zavrtěla hlavou a kousla se do rtu. Sean byl nepodařená kapitola jejího života, násilně uzavřená dlouho před Martinem.

Lady Wellingtonová si všimla rozmrzelosti své dcery a o něco smířlivěji dodala: „Já vím, že domluvené manželství v cizí zemi není snadné. Koneckonců já sama jsem prožila totéž. Ale udělala jsem to pro svou rodinu. Pro společnou věc. Byla to povinnost, která mě plnila pýchou.“

„Ale já nejsem jako ty,“ šeptla Lizzie, na což její matka zareagovala hlubokým povzdechem.

„Ano, to máš bohužel pravdu.“

Jako dědička milionového majetku amerického rejdařství v San Francisku měla lady Alice Wellingtonová již jako dítě všechno, co se dalo koupit za peníze. Chyběl jí jen šlechtický titul.

Zároveň v té době v Anglii hrozil zánik peerům. Mnoho rodů přišlo kvůli špatnému hospodaření a nepřiměřenému způsobu života na mizinu. Ctihodní lordi a ladies se často mohli pyšnit jen

starým impozantním rodovým jménem, jmění jim však proteklo mezi prsty.

Proto mnoho bohatých amerických rodin poslalo své dcery do Anglie, aby svatbou získaly šlechtický titul. Tak byla i Lizziina matka, rozená Alice Burtová, v sotva dvaceti letech vyslána do cizí, deštivé země, aby zachránila před krachem téměř dvakrát tak starého lorda Wellingtona.

Matka znovu potřásla hlavou. „Mohla jsi alespoň vydržet o trochu déle a dát mu děti, aby sis zajistila dědictví...“

„To nejde. Už ne.“ Lizziin hlas zněl stísněně. Neměla v úmyslu o tom mluvit, ale teď neviděla jinou možnost.

Matka na ni zamračeně hleděla. „Co to má zase znamenat?“

„Podstoupila jsem lékařský zákrok. Kyretáž. Moje...“ odkašlala si, „moje děloha byla odstraněna. Žádné děti už nebudou.“

Sotva ta slova vyřkla, zmocnily se jí bolestné vzpomínky. Stalo se to minulý rok. Nejprve si myslela, že je těhotná. Břicho měla nafouklé a trápily ji strašné křeče. Pak se náhle spustilo silné krvácení, které nechtělo přestat. Světlo do celé záležitosti nakonec vnesl gynekolog. Žádné těhotenství, žádný potrat, ale myom velikosti tenisového míčku.

Spatřila zděšený pohled své matky. Byla jedináček. Neplodnost znamenala konec rodu. Všechno, za co Wellingtonovi bojovali, co vybudovali, po Lizziině smrti zanikne. V nejlepším případě může ze shromážděného jmění založit nadaci. Lizzie na chvíli pocítila groteskní zadostiučinění. „Rodová linie se mnou skončí.“

„Dost!“ vpadla jí do řeči lady Wellingtonová. „Uvidíme, co se dá dělat. Není třeba házet předem flintu do žita.“

Jistě, pomyslela si Lizzie zatrpkle. V těchto společenských kruzích existovalo řešení na každý problém. Všechno mělo svou cenu.

„Jsou lékaři... nebo ubohá stvoření, která ráda dají své dítě do lepších poměrů...“

„O tom nechci nic vědět.“ Lizzie se odvrátila a cítila, že už nedokáže zadržet slzy.

Hlas lady Wellingtonové byl naproti tomu plný hněvu.